

Hazatért honvédeink ünnepélyes fogadtatása A jobboldali közlekedés első napja

Hitler beszédének teljes szövege

A Führer beszámolt a szovjet hadjárat jelenlegi állásáról és válaszolt az amerikai fejtegetésekre „Magyarország felismerte a történelmi órát és hősi elhatározásra szánta el magát” — „Ha valaki volna, aki Leningrádot felmenthetné, akkor parancsot adnék és el is foglalnánk a várost” Hitler bejelentette: eddig nyolc-tíz millió szovjet katona vált harcképtelenné, 15.000 repülőgép, 22.000 páncélcsovi, 27.000 ágyú a szovjet hadianyagvesztése

München, november 9.

A Német Távirati Iroda Hitler beszédéről a következő részletes jelentést adta ki:

A Führer a régi nemzetiszocialista harcosok előtt tartott nagy beszédében vázolta a jelenlegi politikai és katonai helyzetet.

Mindenekelőtt rámutatott a hiábavalóknak bizonyult német fáradozásokra, hogy a nyugati hadjárat befejezése után Angliával megegyezésre jusson.

— Akkoriban ufoljára határoztam el magam — jelentette ki Hitler Adolf —, hogy Angliának kezet nyujtok és rámutatok, hogy a háború folytatása éppen Anglia számára oktalannak lenne és hogy semmi sincsen, ami egy észszerű békekötésnek útjában állhatna.

Az esztét szertett iszákos, aki most már évek óta kormányozza Angliát, ebben is rögtön gyengeségem újabb jelét látta. Olyan embernek timentek fel, aki nem meri tovább folytatni a küzdelmet. Én nem másképp láttam a jövőt, mint ahogy lejátszódt. Azonban minden dicsőségen kívül az áldozatokat is előre láttam és ezeket az áldozatokat minden oldalon meg akartam takarítani és különösképpen saját népünket akartam fölük megkímélni. De a világgal szemben is, azt hittem, hogy jogomban áll és megtehetem. Nem értették meg, így nem maradt más hátra, mint az, hogy most már a rohamcsakot végérvényesen szorosra kötik és rálépjünk arra az utra, amely minden időkre megszabadít minket a veszedelmektől, azoktól a veszedelmektől, amelyek nemcsak a német birodalmat, hanem az egész Európát veszélyeztetik.

Amikor ezen a helyen utoljára beszéltem Önökhöz, akkor olyan győzelem tudatában beszélhettem, amilyenről előttem halandó még aligha beszélhetett. Mégis akkor súlyos teher nehezedett rám, mert tisztában voltam, hogy mindama világesemények mögött, mint tulajdonképpen gyujtogatót azt kell keresni, aki mindig a nemzetek viszálykodásából élt: a nemzetközi zsidót. Ezt a zsidót mint világyujtogatót ismerem meg. Láttuk, hogyan mérgezte meg lassan az elmúlt esztendőben a sajtó, a rádió, a film és a színház kerülő útján a népeket és láttuk, hogy ez a mérge miként terjed. Láttuk, hogy a zsidóság pénzhatalma, pénzületei ilyen értelemben dolgoztak. A háború első napjaiban az angol hadifelszerelési részvények tulajdonosai egész nyitlan hangoztatták, hogy a háborúnak legálább három évig kell tartania.

A Führer ezután behatóan vázolta a kapitalista-demokrata zsidóság üzemelnek alávalóságát és Angliáról megállapította, hogy ennek a tevékenységnek hajtóereje. Semmi sem érthetőbb, — mondotta a Führer — mint hogy egyik napon az a hatalom is szembe kerül velünk, amely fölött éppen ez a zsidó szellem uralkodik a legfélreérthetőbbébbül: a Szovjetunió, az az állam, amelyben az egész nemzeti intelli-

geniát a vágóhídra vitték és ahol nem maradt egyéb, mint egy erőszakkal proletarizált, lélektelen, alacsonyrendű tömeg és fölötté a zsidó népbiztosok és rabszolgatartók óriási szervezete. Néha kétséges volt, vajjon ebben az államban talán mégis a nemzeti irányzat fog győzni. Csak

A szovjet gigantikus felvonulása Keleten

A Führer ezután vázolta a szovjet keleti felvonulásának gigantikus képét: a százszámra épülő repülőterekkel, a hallatlan méretekre fokozott hadiipari termelést és végül több mint 170 hadosztály összpontosítását. Emlékeztetett a Molotovval folytatott berlini megbeszélések eredményeire. Semmi kétség sem maradt, hogy Oroszország el volt határozva legkésőbb az idén ősszel, de lehetőleg már a nyáron elindulni. A Führer emlékeztetett a szerbiai puccsra, amelyet bolsevik ügynökök és angol kiküldöttek szítottak és az azt azonnal követő szerb-orsz köztesönös megsegítési szerződésre. Akkoriban — jegyezte meg a Führer — Sztalin meg volt győződve róla, hogy már a szerbiai hadjárat a német hadsereget talán egy álló esztendeig fel fogja tartani és hogy ezután nemsokára elérkezik a pillanat, amikor a Szovjetunió már nemcsak fegyverekkel és hadianyaggal, hanem egész embertartalékával a porondra léphet.

Hitler Adolf így folytatta beszédét: Ma először árulhatom el, hogy mi-ből következettünk erre. 1939/40. évben Londonban az alsóházban sürrün tartottak ugynevezett titkos üléseket. Ezeken a titkos üléseken a viskyszerető Churchill ur reményét és meggyőződését fejezte ki, hogy Oroszország közeledik Anglia felé és hogy Cripps utján feltétlenül bizonyosságu bizonyítékai vannak arról, hogy legfeljebb egy vagy másfél év múlva Oroszország az előtérbe lép és hogy éppen ezért legfeljebb egy vagy másfél évig kell ki-lartani. Ebből levontuk a következtetést. Az első következtetés az volt, hogy felszabadítottuk délkeleti szárnyunkat. Mindannak ismeretében, ami történt. Mussolininak tényleg meg kell köszönnünk, hogy még 1940-ben beleszurt ebbe a kelevénybe. Az oldalunkon álló európai államok segítségével sikerült néhány hét alatt ezt a kérdést megoldani.

A Führer ismételtén élete legnehezebb elhatározásának jellemezte azt a parancsot, amelyet június 22-én a Szovjetunió elleni védelmi harc megkezdésére adott. Tudta — mondotta — hogy ez a parancs Németországot igen súlyos harcra fogja sodorni. Azonban remélte, hogy a győzelem kilátásai annál nagyobbak, minél gyorsabban megelőzi Németország a többieket. A nyugat biztosítva volt. Vannak ugynevezett lángeszű politikusok Németország ellenségeinek táborában, akik most kijelentik, Hitler tudta, hogy Németországot nyugaton nem támadják meg. Ezeknek a lángeszűeknek csak ennyit mond-

éppen elfelejtették — jelentette ki a Führer — hogy végeredményben az a férfi, aki átmenetileg ennek az államnak az ura lett, nem egyéb mint eszköz annak a mindenható zsidóságnak a kezében, amely tiz-ezerszeres elágazásban ezt a hatalmas birodalmat vezeti.

hat: „Félreismerik az én óvatosságomat. Én nyugaton úgy készültem el, hogy a túlsó oldalról minden pillanathban felléphetnek. Ha az angoloknak kedvük telik akár Norvégiában, akár a mi német partjainkon vagy Hollandiában, Belgiumban vagy Franciaországban támadást indítani, akkor csak annyit mondhatunk: tessék, esdjük, gyorsabban fordultok vissza, mint ahogyan jöttetek. Ezeket a partokat — jelentette ki a Führer — más állapotba helyeztük, mint amelyben voltak még ezelőtt egy évvel is. Mi ott nemzeti szocialista alapszággal dolgozunk és természetesen tovább is dolgozunk.

„Leningrádnál defenzívában vagyunk, a város lakossága éhen fog halni”

— Főléles hangsúlyoznom, hogy látszatszemponok semmiféle szerepet nem játszanak. Leningrád előtt — a Führer ezt a példát hozta fel — pontosan addig voltunk offenzívában, ameddig erre szükség volt, hogy a várost körülzárjuk. Most defenzívában vagyunk és az ellenfélnek kell megkísérelnie, hogy kitörjön. Az ellenség Leningrádban éhen fog halni. Bizonyos azonban, hogy én egyetlen egy emberrel sem áldozok többet, mint amennyire okvetlenül szükség van. Ha ma valaki volna, aki Leningrádot fedmenthetné, akkor parancsot adnék a rohamra és el is foglalnók Leningrádot. Az, aki a kelet-porosz határtól egész tizkilométernyire Leningrád elé gyalogolt, begyalogolhat még tiz kilométert egészen a városba. Erre azonban ninesen szükség. A város körül van zárva és senki sem fogja többé felszabadítani, a kezünkbe fog hullani.

Nyolc-tíz millió embert veszített a szovjet

— Most összefoglalva szeretném ismertetni ennek a hadjáratnak eddigi eredményeit. A foglyok száma kerekén 3.6 millió. Ha erre egyik vagy másik angol köcefejű azt mondja, hogy ez nincs bebizonyítva, erre a következőket kell megállapítani: Ha egy német katonai hely valamit meg számolt, az pontosan van megszámlálva. A 3.6 millió fogoly csak a világháború viszonylatnak megfelelően legalább ugyanannyi elesett jelent. Ha felteszem, hogy Oroszországban a miénkhez hasonlóan egy elesettre három vagy négy sebesülés esik, úgy ez legalább 8—10 millió ember teljes kiesését jelenti a könnyű sebesültek

Elég erőket hagyunk egyébként mindenhol, hogy minden pillanathban készen legyünk. A Balkánt ugyanecek biztosítottuk. Finnország kijelentette, hogy készségesen áll az oldalunkra, Románia hasonlóképpen. Bulgária megértette a veszedelmet és semmit sem tett, ami valamiképpen árthatott volna. Magyarország ugyanecek felismerte a történelmi órát és hősi elhatározásra szánta el magát, úgy hogy amikor június 22-e elérkezett, úgy éreztem, felelősséget vállalhatok a magam lelkiismerete előtt azért, hogy ezzel a veszedelemmel, ha csak néhány napos előnnyel is, szembe szállok. Ez a harc valóban nemcsak Németország, hanem egész Európának a harca a létért vagy a nemlért. Elmondhatom, hogy Keleten talán elsőízben küzd egész Európa úgy mint valamikor a hunok ellen, most egy második Dzsingiszkan mongol állama ellen. Ennek a harcnak a célja az ellenséges haderő megsemmisítése és az ellenséges hadifelszerelési és élelmezési alapok megszállása.

— Ha valaki azt mondja: „Csak mint romhalmaz?” — engem semmiféle Leningrád város nem érdekel, hanem csak a leningrádi ipartelep megsemmisítése. Ha a szovjetnek úgy lepszik, hogy városaikat a levegőbe röptik, talán éppen minket kímélnék meg egy és más munkától. Látszatszemponok — ismétlem — nálunk semmiféle szerepet nem játszanak. Ha például azt mondják: „miért nem nyomulunk most előre?” Azért, mert pillanatnyilag éppen esik vagy havazik, vagy talán mivelhogy a vasutakat még nem építettük ki egészen. Az előrenyomulás gyorsaságát nem a csodálatos angol stratégiák szabják meg, akik az ő visszavonulásuk gyorsaságát határozták meg, ezt kizárólag mi állapítjuk meg. Az ellenség hadfelszerelési és élelmezési központjainak megszállásánál is tervszerűen járunk el. Néha elégséges egyetlen mü szétszórulása, hogy sok mást is megbénítsunk.

kivételével, akik esetleg még meggyógyulhatnak. Ebből a világ egyetlen hadserege sem gyógyul ki, az orosz hadsereg sem. Ha most Sztalin azt állítja, hogy mi négy és fél millió embert veszítettünk és Oroszországnak ninesen csak 350.000 eltűntje, 350.000 halottja és egymillió sebesültje, akkor csak azt kérdezzhetjük, miért kellett akkor az oroszoknak másfélszer kilométert visszaszaladni, ha semmiféle erőt nem veszítettek. Ez igazán már nagyon zsidós észjárás, amit a Kream mindenható ura ebben az esetben kijelentett.

— A hadianyag, amit ebben az időben zsákmányoltunk, mérhetetlen.

Eddig 15.000 repülőgép, több mint 22.000 páncélcsovi és több mint 27.000 ágyú. Az egész világ ipara, még a magunkét is beleértve, csak lassankint tudná ezt az anyagot pótolni. A demokráciák ipara a legközelebbi években semmiesetre sem tudja pótolni. Azonkívül eddig 1.670.000 négyzetkilométert szálltunk meg. Ez a terület mintegy háromszor vagy négyszer nagyobb, mint Franciaország és ötször nagyobb, mint Anglia. Ezen a területen az orosz nyersanyagok és az orosz ipar 60—75%-a van. Remélem, hogy rövid időn belül még néhány további eredményt is elérünk.

— Ha most valaki azt mondja: „Igen ám, de Ön tévedett az időpontban!” Nos, villámháború ide vagy oda, de gyalogolni mégis csak kellett és amit a mi gyalogságunk teljesített a gyaloglás terén, az a világtörténelemben teljesen egyedülálló. Természetes, Ostendéből Dünkirchenbe, vagy Dünkirchenből Ostendébe visszavonulni sokkal könnyebben megy, mintha a német határtól Rostowig vagy a Krim-félszigetig kell gyalogolni. Én még soha nem használtam azt a szót, hogy „villámháború”, mert ez egy ostoba szó.

Ha azonban ezt a kifejezést alkalmazni lehet egy hadjáratra, akkor erre a hadjáratra illik, mert egy óriási birodalommal rendelkező ellenséget a legrövidebb időn belül vertünk szét és morzsolgunk fel.

E mögött a mi arevonalon mögött azonban ott áll a második arevonon, a német otthon arevonala és emögött az otthoni arevonon mögött áll a harmadik, ennek neve Európa. És most, a legutóbbi időben azt mondják, hogy most aztán a demokráciák készülődnek: akkor azt kell mondanom, mi tovább készülődünk. Én most a felkészülést csak egyes különösebb területekre helyeztem át. Ha az urak állandóan a számokkal jönnek, én nem beszélek a számokról és csak egyet mondek: csodálkozni fognak, hogy mivel jövünk mi majd elő egy szép napon. Azt mondják nekem — mondotta a Führer —, itt van azonban Amerika, 125 millió emberrel. A Führer azt válaszolja, hogy a birodalmi terület a protektorátussal és a kormányzóssággal ugyanecek 125 millió embert jelent. A ma közvellenül Németország részére dolgozó terület több mint 250 millió embert foglal magában és a közvetve ezért a háborúért dolgozó terület felölle most már több mint 350 millió embert. Ne kételkedjen senki abban — folytatta a Führer —, hogy ennek a harenak érdekében mindent latba tudunk vetni.

A Führer ezután szerencsétlenségnek minősíti azt, hogy Németország ellenségei nem értették meg, hogy a mai német nép nem a világháború népe. Az ellenség azt mondja, hogy az arevonon mögött zendülés támad. Legfeljebb valamilyen ostoba akadhatna, aki az angol rádió